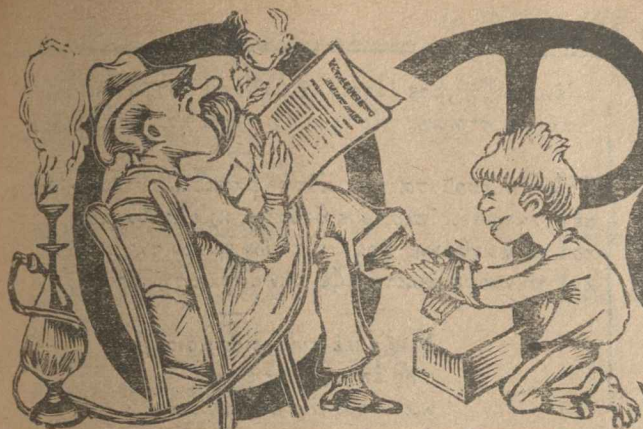

Πέντε τοῦ Νοεμβρίου κι' εἰκοστή,
συνέρχονται πατέρες σεβαστοί.

Ἐνιὰκόσα κι' ἐξήντα κι' ὀκτώ
καὶ Κουβέρνο γελᾷ πηδηκτό.

**Ἐστοῦ Περσμάζογλου τῇ θανῇ,
ποῦ τόσος κόσμος τὸν θρηνεῖ.**

Μάτια ποῦ δὲν τὸν ἶδανε πικρὰ γιὰ τοῦτον κλαῖνε
καὶ σ' ὀνόματά του στόματα χίλια συχώρια λένε.

Συχώρια βγαίνουνε κι' εὐχαῖς
κι' ἀπὸ τῶν σκλάβων τῆς ψυχᾶς,
καὶ μὲ λαχτάρια τῶν κρυφῇ
μὰ σκλάβο παραστέκει,
καὶ σ' τοῦ νεκροῦ τὴν κορυφῇ
στέφαν' ἀγάπης πλέκει.

Κι' ἀπὸ μεγάλους καὶ μικροὺς
συχώριο κι' εὐφημία,
ποῦ γίνονται γιὰ τοὺς νεκροὺς
ἀθάνατα μνημεῖα.

Εὐχὴ γι' αὐτὸν ἀπὸ παντοῦ, λιθαινοῦ νεφέλῃ,
κι' ὀρφάνιας μαύρης κοπετός,
καὶ Πατριάρχης λατρευτός
ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ Χριστοῦ χίλια συχώρια στέλλει.

Ὅσα μεγάλα καὶ πολλὰ
σ' τὸ γένος σκόρπισε καλὰ
μὲ τὴν καρδιά καὶ μὲ τὸν νοῦ
νὰ γίνουν ρόδα τοῦρανοῦ,
νὰ γίνουν στέφανά του
τὴν ὥρα τοῦ θανάτου.

Ὅταν ὁ πλοῦτος ἀγαθὸς καὶ τίμιος προβάλλῃ
τοῦ κόσμου γίνεταί χαρὰ καὶ προσευχὴ μεγάλη,
κι' ὅλ' οἱ καλοὶ κι' ὅλ' οἱ κακοὶ μπροστά του δὲν περνᾶνε
χωρὶς νὰ ποῦν: χίλιαι φορὰς συχωρεμένος νᾶναι.

Στάζει τὸ δάκρυ γύρω του σὰν τῆς δροσιᾶς τὴν στάλα,
κι' ἓνα στεφάνι γίνεταί κι' ὁ πόνος ὁ δίκός μου,
στεφάνι ποῦ δὲν φαίνεται σ' τὰ στέφανά του τᾶλλα,
μᾶχει γιὰ ρόδ' ἀμάραντα τὰ δάκρυα τοῦ κόσμου.

**Γρά την μεγάλην ασθενή,
που χρόνια πάσχει και πονεί.**

X.—Είς σκέψεις είσαι, Περικλή, σπουδαίως βυθισμένος...
μά δεν μου λές τί σκέπτεσαι κι είσαι συλλογισμένος;

Στὸν κόσμο πάθη περισσά
κι ἀγκάθια γύρω τόσα,
καὶ τῆς χιλιάδας τὰ μισὰ
μᾶς κάνουν πεντακόσια.

Π.—

Μέσα στήν τὸσην δρᾶσιν μας
τί φοβεραὶς ἀρρώστειαις
ἐπαπειλοῦν τὴν κρᾶσιν μας
καὶ μᾶς κολλοῦν σὰν ὀστιαίς.

Σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, Φασουλῆ,
ποῦ τόσας σκέψεις προκαλεῖ,
κανεὶς καλὰ δὲν ξέρεῖ
τί νόσον ὑποφέρει.

Κι' ἂν ἐγεννήθης φουκαρᾶς
κι' ἂν ἐγεννήθης ταλαρᾶς,
κι' ἂν ἐγεννήθης ἀφανῆς
κι' ἂν σὲ τιμοῦν οἰκόσημα,
δὲν εἶνε βέβαιος κανεὶς
ὅποιον ἔχεις νόσημα.

Στῆς οἰκουμένης τοὺς γιατροὺς, τοὺς ντόπιους καὶ τοὺς ξένους,
σὲ Γαληνούς, Μαχάονας, καὶ σ' ἄλλους δοξασμένους,
σὲ τόσους θαυματοποιούς
καὶ τῶν βροτῶν Ἀσκληπιούς,

δὲν ἔχω πίστιν σταθερὰν ἐκ φύσεως καμμίαν,
κι' ὅταν αὐτοὶ μὲ βεβαιοῦν πῶς ἔχω λευκαίμιαν,
στοιχηματίζω, Φασουλῆ, πῶς ἔχω λαρυγγίτιδα
μὲ δόσιν ἀνεμοβλογιάς κι' ὀλίγην ἐντερίτιδα.

Ναὶ μὲν τὴν ἐπιστήμην των μεγάλως ἐκτιμῶ
μόλις κανένα κόκκαλο μου κλείσῃ τὸν λαίμῳ,
ναὶ μὲν μὲ τὰ μυστήρια τῆς ἐπιστήμης φρίττω
καὶ πάντα ζωοπάροχον πρὸς ὅλους τὴν κηρύττω.

Ναὶ μὲν τῆς ἐπιστήμης των γεραίρων τὸ ποιοῦν
κι' ἄλεκτρονάς ἔθυσα πρὸς τὸν Ἀσκληπιόν,
ναὶ μὲν διεβεβαίωσα τὸν κόσμον, Φασουλῆ,
πῶς καὶ τὸ ρετσινόλαδο σπουδαίως ὠφελεῖ.

Πῶς δὲν ἔχω χωρὶς γιατροὺς ὁ κόσμος νὰ περάσῃ,
μῆτε κανένα νόσημα πραγματικῶς νὰ δράσῃ,
καὶ πρέπει πίστις πρὸς αὐτοὺς νὰ δίδεται μεγάλη,
μὰ φαίνεται πῶς ἔγκειται στὸν βρωμοχαρὰκτῆρα μου
νὰ δυσπιστῇ πρὸς καθενὸς ἀνθρώπου τὸ κεφάλι,
καὶ δύσπιστος νὰ κάθωμαι νὰ κλαίω γιὰ τὴν μοῖρά μου.

Φ.—

Δὲν κάνεις, φίλε μου, καλὰ
νὰ μὴν πιστεῦς στὰ πολλὰ
τῆς ἐπιστήμης θαύματα, τὰ πράγματ' αὐτῆς.
ποῦ τώρα πᾶς κατήγγισαν τὰ παλαιὰ κλυστήρια.

Πίστευε, φίλε μου, καὶ σύ,
κι' αὐτὸς ὁ κόσμος ἂν νοσῇ,
μοῦ φαίνεται καλλίτερο κανεὶς νὰ μὴ μαθαίνει
γιατὶ καὶ πῶς πεθαίνει.

Τῆς ἐπιστήμης κύτταξε τὸ καταγάζον φῶς
σὰν σύγχρονος σοφός,

κι' ἐνόσω ζῆς, βρε Περικλή, μαζί με τοὺς ἀνθρώπους
στῆς ἐπιστήμης πίστευε τὰ μέσα καὶ τοὺς τρόπους.

Τοὺς ἀπιστοῦντας εἰς αὐτὴν φασκέλωσέ τους κι' ἄστυ,
σὲ διαγνώσεις πίστευε βεβαίως κι' ἀλανθᾶστους,
καὶ νὰ μανθάνῃς φρόντιζε τῶν νόσων τὴν αἰτίαν,
καὶ πάντοτε μυκτηρίζε τὴν σάρκα τὴν βροτεῖαν.

Μαζί με τοὺς εἰδήμονας
τῆς ἐπιστήμης ἔλα,
καὶ τοὺς ἀνεπιστήμονας
ἐμφρόνως καταγέλα.

Μ' αὐτὴν τὴν δυσπιστίαν σου τὴν ἀνθρωπιά σου χάνεις,
μακάριος ὁποῦ τὸ φῶς τῆς ἐπιστήμης εἶδε...
ἀνάλυσιν τῶν οὐρῶν σου συχνότατα νὰ κάνῃς
καὶ τὸ κοχλάζον αἷμα σου πρὸς ἀναλύσεις δίδῃς,
κι' ἂν εἰμωρῆς μὴ φλέγῃς καὶ κρατεῖ ψυχραίμιαν
ὁπότεν βλέπῃς, Περικλή, τὸν Κεντρικὸν Ταμίαν.

Ὅντως παντοῖα καὶ τρανὰ
τοῦ κόσμου τούτου τὰ δεινὰ,
τὸ πάντων δὲ δεινότερον ἢ δυσπιστοῦσα φύσις
σ' τὰς γνώσεις τῶν ἐπιστημῶν καὶ τὰς ἐπινοήσεις.

Μὴν εἶσαι πλέον δύσπιστος, μὰ τρέφε πάντα πίστιν
πρὸς ἕνα κι' ἄλλον γεραρὸν τῆς ἐπιστήμης μύστην,
κι' ἔλα νὰ δῇς μὴν ἄρρωστη μαζί μου, βρε μαγκούρη,
ποῦ τόσοι τρέχουν νὰ τὴν δούν
καὶ γύρω δόκτορες πηδοῦν,
καὶ παίζουν κλωτσοσκούφι.

Ἐλα μαζί μου νὰ τὴν δῇς
τὴν ἄρρωστη, τὴν μύστην...
τρέχει καθέννας εὐφροδῆς
μὰ θεραπείαν νὰ βρῇ.

Ἐλλάδα, Περικλή, τὴν λέν,
τὸ χάλι τῆς πολλοὶ τὸ κλαῖν,
καὶ βλέπω διαφόρους
τριγύρω τῆς ντοτόρους
νὰ τὴν κυττοῦν προσεκτικὰ
καὶ νὰ τῆς γράφουν γιατρικά.

Δὸς του ρετσέταις ἀπ' ἐδῶ,
δὸς του ρετσέταις ἀπ' ἐκεῖ,
καὶ φάρμακα χωρὶς φειδῶ
καὶ τρόποι θεραπευτικοί.

Φωνάζει κάποιος γεραρὸς
πῶς ἔχει πνευμονία,
φωνάζει κι' ἕνας νεαρὸς
πῶς ἐπαθε ταινία.

Σοῦρχεται νὰ τοὺς φιλήσῃ
τοὺς πολλοὺς τῆς τοῦ σωτήρα,
ποῦ προτείνουν ἀναλύσεις
ἐμβριθεῖς τῆς κακομοίρας.

Ἀναλύνουν τὰ Ταμεία
καὶ τῆς βρίσκουν ἀναιμία,
ἀναλύνουν διοικήσεις
καὶ κυττοῦν πῶς εἶναι φθίσις.

Ἀναλύνουν τὰν τερά της,
μελετοῦν τὰ κύτταρά της,

μὰ κανεὶς καλὰ δὲν ξέρεῖ
ποῖν νόσον ὑποφέρει,
κι' ἕνα βεβαιόησον μόνον
πῶς μαραινέται πρὸ χρόνων.

Κάθε νόσος καὶ βλακεία,
μὰ καὶ κάθε μαλακία
καὶ παντοειδὴς μαλάκκα
λένε, Περικλέτο βλάκκα,

πὺς κρηπίσκει εὐρίσκει στὴν μεγάλην ασθενή,
ποῦ τὸν κόσμον συγκινεῖ.

Μ' ἕνα κι' ἄλλον τῆς φωστῆρα
ἔχει γιν' ἡ κακομοῖρα
παθολογικὸν Μουσέτον
νοσημάτων ἐξαισίων.

Κι' ἀνεύρισκονται σ' ἐκείνην παντὸς εἶδους ἐκφυλίσεις,
παίμια, σφιγμῖα, προοῦσα παραλύσεις,
γιατρικά, στομαχολογικά, στομακάκη, μυελίτις,
καὶ νόσος ἐν συντόμῳ μὲ κατάληξιν εἰς ἴτις,
πᾶσι δὲ, ὅπου φέρουν κακοήθη χαρακτῆρα,
μαρμαρῶδες, αἰμορροῖδες, κι' αἰμορροϊκὴ πορφύρα.

Φάρμακα ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
πρώτης ἐπιστήμονες,
φάρμακα κι' ἐμπεριτικοί
κι' ἄλλοι πολυτήμονες.

Βλέπει γιατροὺς προθύμους
νὰ κάνουν κατὰ κόρον
ἐνέσεις κι' αἰνεσίμους
διατριβὰς ρητόρων.

Τι δικάζεις, τί κούρεις,
καὶ τί γιατρῶν μουρμούρας
γιὰ τὸνα καὶ γιὰ τ' ἄλλο.

Κι' ἀπὸ τὸν Παρθενῶνα
τῆς δίνουν μὴ κολῶνα
γιὰ στήριγμα μεγάλο.

Σ' ἐκείνην τὴν στηρίζουν
ὅσοι πολλὰ γνωρίζουν
καὶ ραίνουνται σοφώτεροι.

Μὰ τῆς πτωχῆς καὶ πάλι
τῆς ἔρχεται μὴ ζάλη
καὶ πέφτει τρεῖς χειρότερη.

Ἦγει βαρὺς ὁ θρήνος,
κι' ὁ βρόντος τῆς ἐκείνης
κλονίζει νοῦν καὶ σῶμα.

Καὶ κόσμος πεθαμμένος
ζυπνᾷ στεφανωμένος
μὲ γέλοιο καὶ μὲ σκῶμμα.

Τὴν ἄρρωστη μητέρα
τὴν τρίβουν νύκτα μέρα
μὲ ρόδα Μαρθιώνων.

Κι' ἀπὸ Σταδίων στίβους
τῆς χορηγοῦν ἐφήβους
μὲ γέρας τῶν Ἀγώνων.

Ἀλλ' ὅμως κι' ἕνα Φασουλῆ τῆς χορηγοῦν ὡς ψάλτην,
καὶ κλάδον ἐξ ἐκείνου
τοῦ παλαιοῦ κοτίνου,
ποῦ πρώτος ὁ τριέσπερος ἐφύτευσε στὴν Ἀλτιν.

Τι ρήτορες πολύφθογγοι κοντὰ τῆς λαρυγγίζου
μὲ χάριν ἀηδόνων,
καὶ μὲς στὴν ἀναιμία τῆς αἵμα τῆς μεταγγίζου
ἀπὸ σκιὰς προγόνων.

Γι' αὐτὴν τοῦ κόσμου χαλασμός
καὶ τῶν γιατρῶν παροξυσμός,
καὶ γιὰ νὰ δυναμώσῃ
καὶ γιὰ νὰ καρδαμώσῃ,
τῆς δίνουν γιὰ μπιφτέκια
τοῦ Μάνλιχερ τουφέκια.

Τῆς κάνουν καὶ παιχνίδια
καὶ τόσας κασκαρικές,
τῆς κάνουν καὶ ταξείδια
μὲ Θύελλαις, μὲ Νίκαις,
μὲ Δόξαις κυματούσαις
καὶ νέαις Ναυκρατούσαις.

Τῆς στρώνουνε κι' ἐλῆγες
καινούργιαις καὶ παλαιαῖς,
τὴν δένουν μὲ κορδόνια.

Καὶ μὲ τοῦ Παρθενῶνος
τὸν στύλον ταυτοχρόνως
τῆς δίνουν καὶ κορδόνια.

Κι' ἐκείνη τὰ σηκώνει
καὶ λύνει τὸ κορδόνι.
καὶ πέφτει στὴν ἐλῆγ.

Ὅμως τῆς φεύγουν ὅλα
καὶ τῆς φωνάζουν φόλα
τὰ ξένα τὰ σκυλιά.

Ὁ πόνος τῆς βαθεῖας
καὶ ξένους συγκινεῖ
καὶ στήθη συγκλονεῖ.

Κι' ἀπὸ τοῦ Προμηθέως
ἐκείνου τὰ σηκώματα
τῆς φτερίζουν καταπόματα.

Ἀρσενάκις κι' Ὀσποδάραι
τῶν σὲ κοινὸ τραπέζι,
καὶ βαρβαρο ποδάρι
τὸ στήθος τῆς πιεῖ.

Σιμώνουνε σαρὰκα,
λυσσομανοῦν ἀγρίμια,
καὶ τὴν κυττοῦν κοράκια,
ποῦ πέφτουν στὰ ψοφήμια.

Τι σήμαντρα σημάζουν,
καὶ Κροῦμοι κι' Ἀσπαρούχ
νὰ κοιμηθῇ προσμένον
τὸν ὕπνον τοῦ Βαρούχ.

Οἱ τόσοι τῆς οἱ φίλοι
δὲν στρέφονται στομάλλοι
στῆς ἄρρώστης τὸ στῶμα
σὰν κι' ἄλλοτε μὲ πόνον,

κι' ανοίγουν ὅλοι στόμα
γιὰ νὰ τὴν βρῖσουν μόνο.

Κύτταξέ την τὴν καυμένη!..
πάει καθεμιά φίλια,
πᾶν κι' οἱ κότινοι χαμένοι,
ποῦχε δώσει στήν Ἀγγλία.

Κύτταξέ την... ἕνας φίλος
ἄσμα πόνου δὲν τονίζει,
κι' ἐλευθέρως κάθε σκύλος
μπαίνει μέσα κι' ἄλωνίζει.

Συμφορὰ καὶ συμφορέλια,
δὲν τῆς ἔμεινε κανεὶς,
καὶ τριγύρω συγγενεῖς
ξεκαρδίζονται στὰ γέλοια.

Χὰ χὰ χὰ κι' ἐγὼ μ' αὐτούς,
πρῶτον φίλους λατρευτούς,
μὰ καὶ σὺ μ' ἐκείνους γέλα,
Περικλέτο παπαρδέλα.

Τὴν ἄφησαν τὴν λατρευτή,
καθεὶς τὴν ἐλησμόνησε,
καὶ λένε σήμερα γι' αὐτὴ
πῶς ἀπὸ σβέρκο ψώνισε.

Διάφοροι ντοτόροι μαλλόνουν σὰν κοκόροι.

Η.—

Τὴν κυττάζω, Φασουλῇ μου,
καὶ τῆς παίζω τὸ βιολί μου.
Τὴν κυττάζουν γέροι νέοι
τὴν παράλυτη μητέρα,
ποῦ τὴν κάνουν ν' ἀναπνέη
μ' ἓνα τεχνητὸν ἀέρα.

Τὴν κυττάζω, Φασουλῇ μου,
καὶ τῆς παίζω τὸ βιολί μου.
Συγχωρῶ δοκτόρων λάθη,
κι' ἐπαινος τοῖς ἱατροῖς,
ποῦ τὴν ἔκαναν νὰ πάθῃ
κι' ἄταξι λοκομοτρίς.

Οἱ μεγάλοι τῆς ντοτόροι
τῆς ἐδῶσανε σανίδα
νὰ τὴν ἔχῃ καὶ γιὰ δόρυ
κι' ἐπταβόειον ἀσπίδα.

Τὴν κυττάζω, Φασουλῇ,
μὲ Συντάγματος σανίδι,
καὶ πηγαίνω στὴ Βουλῇ
γιὰ ν' ἀκούσω τὸν Λεβίδη,
ποῦ σεπτὸς ἱεροφάντας εἶπε τοὺς ἀντιμουτσούνους
ἀφορίζοντας γενναίως καὶ Βουλγάρους καὶ Ρωμουνούς.

Εἶπε καὶ νὰ δὴν τοῦ γένους τὴν κυρίαρχον Βουλῇ,
ποῦ τὸν ἄμπακο μᾶς ψάλλει μὲ κατάνυξιν πολλήν,
καὶ καθέννας λιμαδὸρος
εἶναι τούτου νεωκόρος,
ὁ δὲ κύριος Λεβίδης ἡχηρὸς κωδωνοκρούστης,
καὶ σημαίνει τὴν καμπάνα
γιὰ τὴν ἄρρωστη τὴν μάνα,
ποῦ φτερόνεται μὲ κτύπους κωδωνοκρουστῶν ὁ νοῦς τῆς.

Τί γιατροὶ πηγαίνουν χώρια
καὶ μαλλόνουν σὰν κοκόρια

κορδωμένοι, σοβαροί,
μὰ κανέναν δὲν μ' πορεῖ
τὸ κακὸ νὰ διαγνώσῃ
καὶ τσερβέλα νὰ γανώσῃ.

Τοῦ κάκου πᾶνε, Φασουλῇ,
μεγάλα γιατροσόφια...
κανένα δὲν τὴν ὠφελεῖ
καὶ μένει πάντα ψόφια.

Φωνάζει καθ' ἑμπειρικός,
μὰ κι' ἐπιστήμων πᾶνυ,
καὶ λένε Συνταγματικῶς
πῶς πρέπει νὰ πεθάνῃ.

Τέτοια τῆς λένε τῆς φτωχῆς
οἱ δόκτορες τῆς ἐποχῆς,
κι' ἕνας μεγάλος κηδεμὼν
καὶ πρῶτος κύριος ἡμῶν
γιὰ τούτῃ χολοσκάνει
κι' ὅλο ταξείδια κάνει.

Καὶ σὲ Παλάτια καὶ σ' Αὐλαῖς
σχεδὸν διημερεύει,
καὶ μὲ προσπάθειαις πολλαῖς
ξένους γιατροὺς γυρεύει.

Κι' ἐκεῖνοι τὸν παρηγοροῦν μὲ χίλια δρῶ σπολλάτη,
καὶ γιὰ τὴν ἄρρωστη τοῦ λέν ὅτι θὰ κάνουν κατὶ.

Κι' αὐτὸς τᾶκούει σοβαρὰ
κι' ἐλπίζει καὶ θαρρεῖ,
κι' ἐδῶ γυρίζει μὲ χαρὰ
καὶ τὴν παρηγορεῖ.

Μὰ λένε πῶς κι' ὁ Λεμουάν κι' ὁ Νόρντεν κι' ὁ Νότσι
τὴν ἀφορμὴν τῆς νόσου τῆς ἀκόμη δὲν ἐννόησεν.

Καὶ σήμερα, ποῦ μὲ θυμὸν
μαλλόνουν συμπεθέροι,
ἐγύρισε κι' ὁ κηδεμὼν
ἀπὸ τὰ ξένα μέρη,

καὶ τῶν δοκτόρων τῶν ἐκεῖ τὰς συνταγὰς ἱστόρησε
καὶ κάπως τὴν σακάτισα τὴν ξαναπαρηγόρησε.

Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ, ὅρῃ Φασουλῇ,
κουράγιο ξαναπέρνω,
κι' εὐγνωμονῶν τῷ Βκσιλεῖ
μὲ συνταγὰς σε δέρω.

Κλαίμε κι' ἐμεῖς τὸν Μπάμπανο τὸν πολυτιμημένο
καὶ ραίνομε τὸ μνήμα τοῦ τοῦ δοκροποτισμένου
μὲ στέφανα χρυσῆς ζωῆς, μὰ καὶ χρυσοῦ θανάτου,
κι' ἀγάπης πέρνομε καλμούς κι' ἀπὸ τὴν νεκρὴ καρδιά τοῦ.

Καὶ καμπύσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τελευταίως ἐξεδόθη τεύχος Λαϊκῆς Χρησίας,
ἔργον τῆς τοῦ Ρουσοπούλου ἑκακοῦ τῆς Ἀκροδημίας.

Διὰ πᾶσαν ἐργασίαν ὁ Ρωμηὸς θὰ σὲ συστήσῃ
τὸ λαμπρὸν Τυπογραφεῖον Ἐδατοταίου τοῦ Διονύση.
"Ο, τι τυπωθῇ σὲ τοῦτο βγαίνει πάντα διαλεκτό...
στὴν ὁδὸν τοῦ Πραξιτέλους, αὐξων ἀριθμὸς δκπῶ.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖον τὸ κατὰ μεστον ὦδῶν
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου κεῖται τῶρα τὴν ὁδὸν,
ποῦναι δράσεως μεγάλῃς πολυτάραχος σταθμός,
στὴν οἰκίαν Ἐμπειρίκου, δεκατέσσερ' ἀριθμός.